

JENNY
COLLINS

Szeretni
kuttyulásig

Első Csók

Mikor végre elértem a Kutyatál szélét, lenéztem. Rufus egy srác mellett ült, aki a kutya pórázát szorongatta, és a kobakját simogatta.

– Úgy tűnik, bajban vagy, haver – szólt a srác Rufushoz. Nagyon kellemes, megnyugtató volt a hangja. Mármint a srácé, nem Rufusé. Megfordult, és odanyújtotta a pórázt. Egy pillanatra egymáshoz ért a kezünk.

– Köszönöm, hogy elkaptad – hálálkodtam.

– Nagyon szívesen. – Rám nézett, elmosolyodott, és ekkor vettem észre a szemét. Sötétbarna, mint Rufusé. A haja aranybarna, és kissé az arcába lóg. *Egész helyes*, gondoltam.

Első Csók sorozat 3.

Jenny Collins

Szeretni kutyulásig

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Írta: Jenny Collins
A mű eredeti címe: First kisses – Puppy Love

Fordította: Varsányi Mari
A szöveget gondozta: Laczkó Denise

A fordítás alapjául szolgáló kiadás: Jenny Collins: *Puppy Love*
Harper Teen, New York, 2007

Copyright © 2007 by Jenny Collins
Hungarian translation Copyright © Varsányi Mari 2009

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2062-1353
ISBN 978 963 245 106 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ezt a könyvet Rogernek ajánlom.

ELSŐ FEJEZET

Rufus tehet az egészről. Várjunk csak! Ez nem fair. Rufus csak a mókust kergette. Ennyi erővel azt is mondhatnánk, hogy a mókus hibája. De ez is sántít egy kicsit. A mókus teljesen jól elvult, amíg Rufus utána nem vetette magát. Csak nem okolhatok egy mókust a törtétekért... Mármint, ő egész egyszerűen mókus módjára viselkedett. Na de Rufus is csak kutya módjára viselkedett, szóval úgy látszik, nem jutotunk előrébb.

Kissé elkalandoztam. A nevem Allie. Azaz Allison Elizabeth Morris, de senki nem hív így Codwell dédnagymamámon kívül (anyukám anyukájának az anyukája), ő meg vagy százhusz éves, és egy

csipketerítőkkal és macskákkal telezsúfolt házban él. Nem mintha Dédnagyi nem lenne klassz. Nagyon is klassz. Imádom meglátogatni. Oké, a csipketerítőket kivéve. Mert azok kikészítenek. Meg a macskákat. Nem vagyok nagy macskabarát. Én a kutyákat szeretem.

És nem csak szeretem, *imádom* őket! Sőt, ha engem kérdeznek, ők a legeslegjobb találmány. Ja, t'om, a lányoknak a macskákat kéne szeretniük, és a fiúknak a kutyákat. De szerintem ez marhaság. Nem mintha bajom lenne a macskákkal. Nagyon édesek, és nem zavar, ha az ölembe telepednek, vagy simogatásra vágnak. De az tény, hogy össze se lehet hasonlítani őket a kutyákkal. A kutya olyan, mint az ember. Kivéve, hogy jobb. Nem mintha antiszoc. lennék, vagy bármi, semmi bajom az emberekkel. Csak hát a kutyák, nem is tudom, valahogy megbízhatóbbak. Az ember mindig tudja, hányadán áll egy kutyával. Ugyanez nem mondható el az emberekről.

Egyébként tizennégy leszek, és jövőre megyek kilencedikbe. Izgi lesz, de azért nem várom, hogy véget érjen a nyár. Ahhoz túl jól szórakozom a kutyusokkal.

Oké, a legtöbb kutyával. Van közöttük egy, akitől szívesen megszabadulnék. *Meg* a gazdájától is. De már megint előrerohantam.

Kezdjük talán az elején. Mármost nem a legelején, amikor megszülettem, *meg* ilyenek, de még az előtt, amit Shan barátnőm Sajnálatos Esemény néven emlegetne. A mókusos-kutyás bakit, mármost. Na szóval, anyukámnak van egy Tuti Tappancs nevű vállalkozása. Egy kutyaszépségszalón. Még kiskoromban nyitotta *meg* az üzletet, úgyhogy tulajdonképpen kutyák közt nőttem fel. Anyu szerint mikor még nagyon kicsi voltam, kutyának képzeltem magam. Az első szavam nem „mama” vagy „tata” volt, hanem „vaú”. Halál komolyan.

Nyolc-kilenc éves korom óta besegítek Anyunak a Tuti Tappancsnál: fürdetem a kutyákat, *meg* felsöpöröm a szőrt – ilyesmiket. De idén többre vágytam. Egyszer végighallgattam egy kuncsaftunkat, amint beszámolt róla, hogy a két gyereket napközben színjátékos táborba küldi, hogy ne unatkozzanak a szünidőben, és viccből megjegyezte, milyen jó lenne, ha a lhasa apsját is elvihetné valahova, hogy ne legyen egyedül.

Elgondolkodtam a dolgon, és aznap vacsoránál előrukkoltam az ötlettel, hogy kutyanapközit nyithatnánk a Tuti Tappancsnál. A szüleimnek tetszett az ötlet, és úgy döntöttünk, megpróbálkozunk vele a nyár folyamán, és meglátjuk, mi sül ki belőle. És ami még ennél is jobb, Anyu rám bízta az irányítást.

Buzgón ajánlgattam kuncsaftjainknak a kutyanapközi ötletét, és a nyitónap előtti hétvégére össze is gyűlthet jelentkező. Aggódtam kicsit, hogy minden flottul megy-e majd. Eléggé aggódós típus vagyok. Úgyhogy úgy döntöttem, leviszem a kutyámat, Rufust, sétálni a parkba. Attól általában lehiggadok.

Rufus mellett nehéz idegeskedni. Ő a legvidámabb kutya, akit csak ismerek: nagy, barna keverék, aki azt hiszi, hogy a világon minden az ő szórakoztatását szolgálja. Apu Labragrizzlynek hívja, mert úgy néz ki, mint egy labrador retriever és egy grizzly medve keresztezése. Öt éve mentettük ki egy menhelyről. Mikor elsétáltunk a ketrece mellett, magányosan ücsörgött egy sarokban, és úgy nézett, mint aki nem érti, mi rosszat tett, amiért a szerettei elhagyták. Amint megláttam, tudtam, hogy magunkkal kell vinnünk.

Azóta a legjobb barátok vagyunk. A legjobb emberbarátom pedig Shan, akit már említettem. Mindenki azt hiszi, hogy a Shan a Shannon rövidítése, de nem, ő csak Shan. Shan Chan. Tudom, rémes, ugye? Azt mondja, legalább lesz oka férjhez menni: hogy megváltoztassa a vezetéknevét. Bár néha meg azt bizonygatja, hogy a házasságban is megtartja a nevét, szóval ki érti ezt? Shannel sohasem lehet tudni.

Shannel majdnem olyan régóta vagyunk legjobb barátok, mint Rufusszal. Úgy volt, hogy segít majd a kutyanapköziben, de aztán a szülei úgy döntöttek, elküldik San Franciscóba a nagyszüleihez, és ez felrúgta a terveinket. Nagyon el voltam keseredve, hogy Shan nem lesz itt velem.

Na szóval Rufusszal elmentünk sétálni a parkba. Imádok vele sétálni. Mindenre kíváncsi, és mindig úgy tesz, mintha életében először szagolna füvet, hallana madárcsicsergést, vagy látna biciklistákat, habár majdnem tízéves, és kábé mindennap elme gyünk a parkba. Lehetetlen szomorkodni, miközben az ember Rufust sétáltatja. Vagy ha már itt tartunk, akármilyen kutyát sétáltat. Mindig úgy örülnek, ha kint lehetnek, és a jókedvük átragad az emberre.

Komolyan mondom, rosszkedv ellen a legjobb orvosság nem egy tábla csoki vagy a shoppingolás, hanem a kutyasétáltatás.

És *tényleg* jobban érzem magam. Most, hogy Rufust sétáltatom, biztosan tudom, hogy elbírok majd hat kutyával. Hát ja, még jobb lenne, ha Shannel együtt csinálhatnánk, de azért egyedül is megbirkózom majd vele. Hat kutya nem olyan sok, és három közülük nagy kutya lesz. A közhiedelemmel ellentétben a nagy kutyákkal sokkal könnyebb bánni, mint a kicsikkel. Általában megelégednek annyival, ha néhányszor eldobják nekik a botot, aztán meg szunyókálhatnak. A kisebbek viszont egész nap nyüzsögnek. Szerintem ez nem azért van, mert a kis kutyáknak több az energiájuk, hanem egyszerűen csak lassabban égetik el az energiát.

Épp játékokon gondolkodtam a kutyák számára, mikor a mókus belibbent a képbe. Én észre se vettem. Rufus annál inkább. És ha valaminek, akkor a mókusnak nem tud ellenállni. Teljesen megőrjíti. És mivel Rufus amolyan medvekutya, nagyon erős, úgyhogy mikor valamit kergetni akar, résen kell lenni. És én általában résen is vagyok. De valamiért

akkor épp elkalandoztak a gondolataim, úgyhogy amikor a póráz hirtelen előrerántott, azonnal hasra vágódtam. Ott feküdtem a fűben, és néztem, ahogy Rufus vonszolja maga után a pórázt, és rohan, és ugat, mint az őrült.

Amint tudtam, felszedelőzködtem, és utánarohantam, a nevét ordibálva, ami egyébként tök fölösleges. Mikor Rufus mókust kerget, minden egyes agysejtjével arra összpontosít. Akármennyit ordítózol, nem fogja meghallani. Azért csak ordítottam, leginkább azért, hogy az incidens szemtanúi lássák, igyekszem megállítani a kutyát.

Az ember azt gondolná, a mókus felmászik az első fára, ugye? Hát ez nem mászott. Csak rohant és rohant, Rufus meg utána. Próbáltam lépést tartani, de hát lássuk be, négy láb mindig gyorsabb kettőnél.

Egyre messzebb kerültek tőlem, aztán elérték az úgynevezett Kutyatálat, egy kis völgyet a parkban. Az emberek szívesen hozzák ide a kutyájukat, mert itt jól lehet labdázni velük, na meg a kutyák itt szabadon rohangálhatnak, és nem kerülnek a görkorisok, kocogók és babakocsit tologatók útjába.

Rufus és a mókus eltűntek a Kutyatál peremén túl. Aztán Rufus hirtelen abbahagyta az ugatást, ami nagyon szokatlan tőle. Általában, ha mókust kerget, addig ugat, amíg el nem rángatjuk onnan. Nem tudom pontosan megmondani, miért, de hirtelen megijedtem. Mi van, ha baja esett? Vagy talán a mókusunk nem volt egyedül... Van egy csomó kis barátja, mint valami mókusokból álló hadsereg... Oké, tudom, hogy baromság. De sosem állítottam, hogy mindig észszerűen gondolkozom. Én főállásban félőlény vagyok.

Mikor végre elértem a Kutyatál szélét, lenéztem, és lelki szemeimmal már láttam, ahogy a felbőszült kis élőlények bekerítik Rufust. Ennél sokkal kellemesebb látvány tárult elém: Rufus egy srác mellett ült, aki a kutya pórázát szorongatta, és a kobakját simogatta. A srác kábé velem egyidősnek tűnt, és az első gondolatom az volt: remek, fogadjunk, hogy egy gimiben kötünk ki...

A fiú ide-oda tekintgetett, nyilván próbálta kideríteni, ki az az idióta, aki elengedte a kutyáját. Én lévén a szóban forgó idióta, elindultam felé, és igyekeztem kitalálni, mit mondhatnék, hogy kevésbé nézzen hülyének.

Rufus amint meglátott, felnézett rám nagy szemével, és csóválni kezdte a farkát, mint mindig, mikor tudja, hogy rossz fát tett a tűzre. Tudja, hogy szinte lehetetlen haragudni rá, mikor ilyen képet vág. Általában bejön neki. Most viszont nagyon mérges voltam, úgyhogy megpróbáltam ellenállni a bűbájának.

– Ezúttal nem, miszter! – ráztam a fejem.

– Úgy tűnik, bajban vagy, haver – szólta a srác Rufushoz. Nagyon kellemes, megnyugtató volt a hangja. Mármint a srácé, nem Rufusé. Megfordult, és odanyújtotta a pórázt. – Gondolom, nem az első büntette, ugye?

– Mókuslesen volt – feleltem, és átvettem a pórázt. Egy pillanatra egymáshoz ért a kezünk.

A srác bólintott.

– Vigyázni kell azokkal a mókusokkal – mondta, miközben Rufus fülét vakargatta. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de reménytelen az ügy.

Felnevettem. Nem tudtam biztosan, hozzám beszélt-e, vagy Rufushoz.

– Köszönöm, hogy elkaptad.

– Nagyon szívesen. – Rám nézett, elmosolyodott, és ekkor vettem észre a szemét. Sötétbarna, mint

Rufusé. A haja aranybarna, és kissé az arcába lóg. *Egész helyes*, gondoltam. Aztán észrevettem, hogy bámulom, és gyorsan elkaptam róla a pillantásomat. Nem akartam, hogy azt higgye, felelőtlen kutyasétáltató vagyok, *plusz* totál beleestem.

– Mennünk kell – szoltam, és megrángattam Rufus pórázatát, mire végre felkelt. – Még egyszer köszí!

Visszamásztunk a dombra. Egy részem vissza akart fordulni, hogy lássam, néz-e a srác, de végül nem fordultam vissza. Valamiért nem akartam megtudni, ha nem néz. Úgyhogy inkább Rufuson tartottam a szemem, és meg sem álltam, amíg át nem értünk a Kutyatál túlsó oldalára. Akkor aztán fellélegeztem.

– Kösz, hogy hülyét csináltál belőlem! – szoltam Rufushoz. – És persze pont a leghelyesebb srác előtt kellett, mi?

Rufus felnézett rám, és megcsóválta a farkát. Ezúttal nem tudtam ellenállni neki. Letérdeltem, megvakargattam a fülét, és orron pusztaltam.

– Tudom, tudom. Nem tehetsz róla.

Rufus válaszul megnyalta az arcomat.

– Kutyapuszi – mondtam, és megöleltem. – Nincs is annál jobb.

Belecsúsztottam a kezemet a póráz fogantyújába, és a csuklóm köré tekertem a kötelet. Most már jöhetnek a mókusok.

– Gyere, Rufus! Menjünk haza!

MÁSODIK FEJEZET

A Sajnálatos Esemény utáni hétfő reggel elsőként az Ikrék érkeznek meg az üzletbe. Az Ikrék igazi neve Walter és Wendell, de mindenki csak Ikrekként emlegeti őket, mert lehetetlen megkülönböztetni őket. Mopszlik, és Mrs. Dibbersonnal élnek, egysaroknyira innen. Az Ikrék nagyon barátságosak, és jó jelnek veszem, hogy épp ők érkeztek meg elsőnek. Csóváltgatják kunkori kis farkincájukat, horkantgatnak, ahogy a mopszliknál az már szokás, és a pórázukat minduntalan Mrs. Dibberson lába köré csavarják.

– Walter! – szól rájuk a gazdájuk. – Wendell! Azonnal hagyjátok abba! – Mrs. Dibberson sóhajtva fordul hozzám. – Nem tudom, minek erőlködök – legyint. – Sose hallgatnak rám.

– Biztosan jól fognak viselkedni – nyugtatgatom.
– Egész napra itt hagyja őket?

– Csak kettőig – felel Mrs. Dibberson, miközben eredménytelenül próbálja kiszabadítani a lábát az Ikrek alkotta hurokból. – Társaságot várunk ebédre. Vagy hát, nem is igazán társaságot. Mr. Dibberson nagynénjét. Rémesen unalmas szegény. És ami még rosszabb, gyűlöli a kutyákat. El tudod képzelni?

– Nem – jelentem ki teljes meggyőződéssel, miközben segítek neki kiszabadulni a pórázokból. – Főleg nem az Ikrekről. Titeket csakis imádni lehet! – duruzsolok Walternek és Wendellnek, miközben fölugrálnak, hogy megnyalogassák az orrom, és röfögnek, mint két kismalac.

– Hiányozni fognak – néz rájuk Mrs. Dibberson. – De biztosan gondjukat viseled majd.

– Hát persze – bólogatok. – Nagyszerű napunk lesz!

Mrs. Dibberson elköszön, és épphogy csak kiteszem az Ikreket a bolt mögötti kertbe Rufushoz, már meg is érkezik az első nagy kutya. Pitagorasz újfundlandi, óriási, fekete és szőrös. Mr. Wexmannel érkezett, aki jövőre a matektanárom lesz. Mr. Wexman

nyári tanfolyamot tart, ezért úgy beszéltük meg, hogy mindennap behozza majd Pitagoraszt néhány órára. Mr. Wexmanben különösen jó benyomást akarok kelteni, mert a matek az egyik kedvenc tantárgyam, és remélem, nála is jól megy majd.

– Helló, Pi! – Megveregetem a kutya jókora fejét.

– Kibírsz egy napot Apu nélkül?

Pi válaszul felemeli egyik óriási mancsát. Megfogom, és megrázom. Pi erre a kezemre nyáladzik.

– Bocsánat – mentegetőzik Mr. Wexman.

– Semmi baj. – Fogok egy törülközőt, és letörölöm a kezemet.

– Fél három körül jövök érte. Remélhetőleg addigra senkit sem fog vízbe fullasztani.

Bemutatom egymásnak Pit, Waltert és Wendellt (Rufust már régebről ismerik), és elnézem, ahogy a mopszlik Pi óriási lábai közt szaladgálnak. Úgy tűnik, Pit ez csöppet sem zavarja, úgyhogy hagyom őket ismerkedni, és visszamegyek az üzletbe. Még három kutyát várunk aznapra, és úgy öt perc múlva meg is érkeznek, teljesen egyszerre.

Az utolsó kis kutya Emmeline Merriweather Talbot Hercegnő. Emmy neve puccosan hangzik ugyan, de

Emmy keverék. Nem tudjuk biztosan, minek a keveréke, de leginkább úgy néz ki, mintha egy német juhászt kereszteztek volna egy skót juhással, aztán a felére zsugorították volna, szóval a végeredmény nem sokban különbözik egy mosómedvétől. Anyu egyik rendezvényszervező barátja, Carter Talbot talált rá, amint egy esküvő után a teherautója körül ólálkodott: a rakodótérben lévő maradék faszírtokat próbálta megkaparintani. Mr. Talbot hazavitte, és azóta Emmy havonta kétszer jár hozzánk samponozásra és körömvágásra.

A másik két nagy kutya Figaro és Borz. Figaro labrador, mint Rufus, de az ő bundája nem barna, hanem sárgás. Figaro kétutcányira lakik tőlünk egy fiatal párral, Berdséssel. Borz már kölyökkora óta jár hozzánk. Skelton tiszteletes kutyája. Keverék: félig husky, félig farkaskutya. És imádja a bűzösborzokat. Innen ered a neve. Lépten-nyomon lespriccelik, és havonta legalább egyszer elhozzák ecet- és paradicsomlé-fürdőre, hogy megszabadítsuk a legutóbbi bűzösborz szagától. De a bundája annyira sűrű, hogy a szag sose jön ki egészen, és akárhányszor fürdetjük meg, mindig marad egy kis borzbűze.

– Három hét újabb incidens nélkül – jelenti elégedetten a tiszteletes. – Azt hiszem, ez nála rekord. Remélem, nem fog ma belerondítani.

Most, hogy Emmyt, Figarót és Borzot is kihoztam a kertbe, készen állunk a kutyanapközi első napjára. Az ajtóban állok, és elnézem őket, megbizonyosodva arról, hogy mind kijönnek egymással. Úgy tűnik, teljes az összhang. Rufus és Figaro máris megosztottak egy boton, egy-egy végét rágicsálják. Pi árnyékos helyre bukkant egy fa alatt, és ott letelepedett. A szájából csorgó nyál majdnem eléri a földet. Borz körbeszaglássza a terepet, sarkában az Ikrekkel, akik izgatottan fintorgatják az orrukat, ahogy próbálnak rájönni, mire emlékeztet új barátjuk szaga. Emmy pedig egy méhecskét kerget, ami a kerítésen növény sarkantyúvirágra pályázik. *Eddig rendben is volnánk*, gondolom boldogan. Olyan kutyákkal fogom tölteni a napot, akiket ismerek és szeretek. Indulhatna ennél jobban a nyár?

– Hahó! – kiabál valaki. – Dolgozik itt valaki, vagy mi?

Bemegyek, hogy megnézzem, ki ordibál így. Ahogy meglátom a hang tulajdonosát, a gyomrom azonnal összeszorul.

– Megan – szólalok meg. – Te meg mit keresel itt?

Itt közbe kell iktatnom egy kis kitérőt, hogy elmagyarázzam, miért vagyok – kellemetlenül – meglepve. Megan teljes neve Megan Fitzmartin. De Miss Tökély néven is ismert, legalábbis Shan és az én számomra. Merthogy annak képzei magát. Tökéletesnek, mármint. És mit sem szeret jobban, mint erre emlékeztetni az embert, és eközben általában közli is a másikkal, hogy *vele* mi a baj. Megan az ember szemszögétől függően a James Madison Általános Iskola királynője/réme. Az ember szemszögét ebben a kérdésben általában a neme határozza meg. Vannak ugyan lányok, akik kedvelik Megant, vagy legalábbis úgy tesznek, mintha kedvelnék, hogy a barátai közé fogadja őket, de elsősorban a fiúk azok, akik úgy csinálnak, mintha Megan lenne a legnagyobb szám az iPod óta.

Tudom, ez úgy hangzik, mintha féltékeny lennék Meganre, de higgyétek el nekem, tényleg rémes. Mármint *szép* persze. Hosszú szőke haja és élénk-kék szeme van, meg minden egyéb olyan széplányos cucc. De a lelkére ráférne egy kis plasztikázás. Anny szerint minden megváltozik majd, ha bekerülünk a

gimibe, ahol Megan is elsős lesz, ugyanolyan új és kiszolgáltatott, mint mindenki más. Nem is tudom. A Megan-féle lányok valahogy mindig megússzák azokat a gyötrelmeket, amikkel nekünk, földi halandóknak meg kell birkóznunk. Fogadni mernék, hogy rögtön bálkirálynőként kezdi.

Az se sokat segít, hogy sohase tartottam magamat igazán szépnek, legalábbis nem úgy, ahogy Megan szép. A hajam vörösesbarna, és általában lófarokban hordom, mert mindig lótok-futok, és nincs túl sok időm a tükör előtt hajgöndörítő vassal meg hajszárítóval babrálni. Zöld szemem van, és fehér bőröm, amit szinte az első napsugárra elborítanak a szeplők, és mivel imádom a szabadban lenni, általában csupa szeplő az arcom.

Míg Megan nőiesen sovány, én Apu szerint „atlétaalkatú” vagyok. Amit úgy kell érteni, hogy mindig is fiús lány voltam. Szeretek focizni, és igyekszem hente kétszer kocogni. Ja, és tavaly teljesen megnyúltam. Nőttem vagy hét centit. Eleinte furá volt, hogy magasabb lettem a legtöbb lánynál és néhány fiúnál is az osztályban, de mostanra már hozzászoktam. Bár az igazsághoz tartozik, hogy mellben még lenne mit

nőm. Anyu esküdözik, hogy az is meglesz nemso-kára, és általában nem sokat parázok a dolgon, de néha – például ha Meganre nézek – kissé visszamaradottnak érzem magam ebből a szempontból.

Na de szóval, amint meglátom Megant az üzletben, rögtön kényelmetlenül kezdek mocorogni. Cuki pink kardigánt visel, alatta fehér fölsőt, és farmernadrágot, ami tökéletesen illeszkedik az alakjára. Én ezzel szemben egy régi sortban meg galléros pólóban feszítek, az utóbbin hímzett Tuti Tappancs logóval. Oké, azért nézek így ki, mert kutyákkal dolgozom, de attól még tény, hogy Megan sokkal jobban néz ki.

Most, hogy tudom, ő volt az, már nem csodálkozom az ordítózáson. Megan azt hiszi, hogy mindenki mást azért hoztak a világra, hogy az ő kérését teljesítse, és ha ez nem történik meg, általában kiabáláshoz folyamodik, mintha csak nem hallottad volna elsőre, és ezért el kéne ismételnie, amit mondott. De azt még nem értem, mit keres az üzletben. Még sosem jött be ide.

Aztán meglátom a karján heverő pudlit. Na nem mintha le akarnám szólni a pudlikat. Rossz hírnevük

ellenére én egy csomó aranyos pudlit ismerek. De erről az egyről üvölt a baj. Először is, pulcsi van rajta. Pink, mint Megané. Előfordulhat, hogy egy kutyának szüksége van pulcsira, mondjuk a szánhúzó kutyáknak, meg ilyesmi. Ja, az Északi-sarkon. De nem itt. És nem júniusban. Ráadásul ezt a pudlit úgy agyonnyirbálták, cicomázták és bodorították, hogy egészen úgy fest, mint egy bokor, amit kutya alakúra nyestek.

– Ő Beyoncé – jelenti ki Megan. – Itt akarom hagyni mára.

– Nyári tanfolyamra jársz? – kérdem, azon morfondírozva, miért akarja szünidőben kutyánaközibe adni a kutyáját.

Megan szája gúnyos mosolyra húzódik.

– Nem, nem járok nyári tanfolyamra – forgatja a szemét, és a hangomat próbálja utánozni. – Shoppingolni megyek.

– Azért akard itt hagyni a kutyád, mert shoppingolni mész? – bámulok rá, feltételezve, hogy viccel.

– Pontosan. Netán probléma?

Beyoncéről lerí, hogy nem könnyű eset. Az, hogy Megan kutyája, rátesz erre még egy lapáttal. De

Anyu és Megan anyukája barátnők (Mrs. Fitzmartin tők aranyos, úgyhogy Shannel azt gyanítjuk, hogy a kórházban valahogy elcserélték az igazi kisbabáját Meganre), és tudom, Anyu haragudna, ha visszautasítanám Megant. No meg, ahogy Apu mondaná, a kuncsaft az kuncsaft.

– Nem – rázom a fejem. – Nem probléma.

– Akkor jó. – Megan a kezembe nyomja Beyoncét.

– Hatra itt leszek. Pá!

Azzal sarkon fordul, és kísétál az üzletből, anélkül hogy elköszönne Beyoncétól, vagy bármit is mondana róla, például hogy kijön-e más kutyákkal, allergiás-e a fűre, vagy szereti-e a kutyakekszet. Lenézek a karomban csücsülő kutyuskára.

– Gondolom, eggyel több vagy kevesebb már nem számít – szólok hozzá. – Talán te leszel a szerencsés hetedik.

Beyoncé felbámul rám, és elvicsorodik.

– Vagy talán mégsem – jegyzem meg, és kiviszem a kertbe.

Leveszem róla a pulcsiját, hogy ne süljön meg, aztán lerakom. A többi kutya odarohan, hogy szemügyre vegye az új jövevényt. Walter és Wendell

kísérlik meg elsőként üdvözölni. Beyoncé válaszul újra elvicsorodik, és beleharap Wendell fülébe. Wendell felvonyít, és elrohan, testvére a sarkában. A többi kutya hátrább húzódik, onnan bámulják Beyoncét, aki körbe-körbe toporog, és ellenségesen morog.

És ez még csak a kezdet. A következő órákban mindenki kap egy-két harapást Beyoncétól. Lenyúlja a többi kutya játékát. Ok nélkül ugat. Fölássza a földet a kerítésnél, amitől csupa kosz lesz, és a fűvet is hazavágja. Nem hallgat rám, és valahányszor megközelítem, morogva elrohan. Végül feladom, és magára hagyom, amíg a többiekkel játszom.

Beyoncétól eltekintve minden remekül megy. Élvezem az első munkanapomat, és örülök, hogy a kutyánaközi jó ötletnek bizonyult. Anyu is elégedett.

– Jó látni, milyen remekül bánsz ezekkel a kutyákkal! – mosolyog, mikor ebéd után kinéz a kertbe. – Tényleg jól kijössz velük.

– Beyoncét kivéve.

– Majd megszokja itt – véli Anyu. – Csak idő kérdése.

De ami azt illeti, én nem akarom, hogy megszokja. Azt akarom, hogy eltűnjön innen. Egy nap is épp elég volt vele. Bele se akarok gondolni, hogy Megan esetleg *visszahozza*. Ezt azért inkább nem közlöm Anyuval. Olyan boldognak tűnik, hadd higgye, hogy minden flottul megy.

Délután, miután az Ikreket és Pit hazavitték, úgy döntök, jó ötlet lenne sétálni vinni a többieket. A kutyusok nagy izgalomba jönnek a pórázok láttán. Persze Beyoncét kivéve. Ő nem hajlandó együttműködni. Valahányszor csak belépek a kétméteres körzetébe, ugat, az állkapcsát csattogtatja, aztán elrohan.

– Jól van – gurulok be végül. – Akkor itt maradsz egyedül, amíg én a többiekkel egy nagyot sétálok.

Gondoltam, jót tesz neki, ha egyedül marad egy kicsit, mint amikor büntibe raknak egy rosszalkodó gyereket. Talán ha észreveszi, hogy gonoszkodással semmire se megy, majd megjavul.

A többieket pórásra kötöm, és jókedvűen felkekedünk. Elsétálunk vagy ötsaroknyira minden irányban, kisebb négyzetet leírva, és a kutyák kipi-silik, kiszaglásszák magukat, meg minden hasonló,

amit egy kutya séta közben csinál. Jó érzés így zárni a napot, és már izgatottan várom a másnapot.

Mikor visszaérünk az üzletbe, eltart egy percre, mire feltűnik, hogy valami nincs rendben. Aztán észreveszem, hogy Beyoncé nem ugat. És nem csak nem ugat, de mást se csinál. Átkutatom a kertet, gondolván, csak elbújt. És akkor látom meg a lyukat. Beyoncé alagutat ásott a kerítés alatt. És a kerítés alján ott lóg a nyakörve. Nyilván beakadt, ő meg kibújt belőle.

– Beyoncé! – kiáltom tettetett könnyedséggel. Anyu a kis irodában dolgozik, közel a kerthez, és nem akarom, hogy meghalljon. – Beyoncé, ide gyere!

Nem mintha azt gondolnám, hogy erre majd odarohan hozzám. És nem is. De hirtelen nem jut más az eszembe. Nem akarok szembenézni a ténnyel, hogy Beyoncé tényleg elszökött.

– És most hogyan tovább? – szólok fennhangon. A többi kutyához fordulok, mintegy válaszáért, de ők csak megszaglásszák a lyukat, aztán hátat fordítanak neki. Gondolom, direkt örülnek, hogy Beyoncé lelépett.

Az órámra pillantok. Épp csak elmúlt négy. Megan hatra jön. Ergo két órám van, hogy rátaláljak. Mivel úgy látom, Anyu nem vette észre, hogy Beyoncé eltűnt, gondolom pont azelőtt szökött el, hogy mi visszaértünk a sétából. Ezek szerint nem juthatott túl messzire. De hát nem hagyhatom csak úgy itt a többi kutyát. A gazdijaik hamarosan jönnek értük. És eszem ágában sincs megkérni Anyut, hogy fedezzen, mert akkor megtudná, hogy máris elszúrtam. Úgyhogy nincs más választásom, mint megvárni, amíg jönnek a kutyákért, és reménykedni, hogy utána marad még elég időm megkeresni Beyoncéét.

Tökéletesnek indult napom hirtelen rémálommá vált.

HARMADIK FEJEZET

Szerencsémre mind a négy kutya gazdija megérkezett a következő fél órában. Anyu a munkájába temetkezve észre se vette, hogy Beyoncé eltűnt, úgyhogy nyugodt szívvel elment bevásárolni a vacsorához. Most, hogy kiürült az üzlet, másfél óráam maradt, hogy megtaláljam Beyoncé-t. Más kérdés, hogy fogalmam sincs, merre keressem. Miután kijutott a kerítésen túlra, bárhova mehetett. És mivel úgyse jönne a közelembbe, értelmetlen lenne fel-alá sétálnom és hívogatnom.

Csak abban reménykedhetek, hogy valaki már rátalált, és valahogy rávette, hogy bemenjen hozzánk. Persze még akkor is meg kell találnom az illetőt, és vissza kell szereznem Beyoncé-t. A nyakörve és a

bilétája nélkül akárki talál rá, nem fogja tudni, kié, és nyilván senkinek se jut eszébe a Tuti Tappancsot hívni. Szóval nincs más hátra, mint minden egyes ház ajtaján bekopogtatni, és megkérdezni, nem látta-e vagy kapta-e el valaki. De hát esélytelen annyira házat végigkutatni! Nekem befellegzett.

Hacsak – jut eszembe –, *hacsak nincs a menhelyen!* Ez az egyetlen tényleges esélyem. Ha valaki elkapta Beyoncé-t, valószínűleg odavitte. Feltéve, hogy nem tartotta meg. Az emberek általában sajnálják a kóbor kutyákat, és hát előfordulhat, hogy valaki megtalálta, megtetszett neki, és úgy döntött, befogadja.

Aztán eszembe jut, hogy Beyoncéről van szó. Ja, simán megtetszik valakinek. De aztán valószínűleg megharapja az illetőt, vagy ilyesmi. És mit csinál az ember egy harapós kutyával? Beviszi a menhelyre. A nap folyamán első ízben remélem, hogy Beyoncé semmit sem javult.

Kiakasztom a bolt ajtajára a ZÁRVA táblát, és nagyon remélem, hogy Anyu nem tér vissza a vásárlásból, és nem látja meg. Persze felelőtlenség csak úgy ott hagyni az üzletet, de nagyon úgy tűnik, hogy amúgy is jeleskedem mostanában a felelőtlenségben.

A menhely nincs messze a bolttól, úgyhogy a biciklimmel alig tíz perc alatt oda is érek. Már majdnem öt óra. Ha Beyoncé nincs itt, nekem végem. Kint hagyom a biciklimet, és berohanok.

– Segíthetek? – kérdezi egy nő a pult mögött.

– Egy elveszett kutyát keresek – hadarom. – Egy pudlit. Ma hozhatták be.

– Kóbor kutyák a hármass kennelben – feleli a nő.
– Menj ki azon az ajtón, aztán végig a folyosón, és észre fogod venni. Egy önkéntes majd a segítségedre lesz.

– Köszönöm – lihegem, és kirohanok az ajtón.

Megtalálom a hármass kennelt, és belépek. A kutyák azonnal ugatásba fognak. Egy szomorú szemű boxer odarohan a ketrece ajtajához, és reménykedve felnéz rám, hátha a hiányzó gazdija vagyok. Aztán észreveszi, hogy nem, és felnyüszít.

– Sajnálom, drágám! – Bedugom a kezemet a rácsok között, és megsimogatom a fejét. – Biztosan nemsoká érted jönnek.

– Nem kéne benyúlnod a ketrecbe – szól egy hang, mire összerezzenek.

Visszahúzó a kezemet.

– Bocs – mondom, és megfordulok. – Csak olyan szomorúnak tűnt.

Aztán meglátom, ki szólt, és elhallgatok. Beletelt néhány másodpercbe, hogy felismerjem a srácot a parkból, aki segített elkapni Rufust. A helyes srác. Koszos overallt visel, rajta a menhely logójával, ezért nem ismertem meg elsőre. De még koszos overallban is helyes.

– Á! Te vagy az – szólok végül.

– Ismerjük egymást? – kérdi.

– Tegnap – magyarázom. – A parkban. Elkaptad nekem a kutyámat.

– Á! Ott láttalak! – bólint. – Akkor azért tűntél ismerősnek. Nem mondd, hogy megint elvesztetted?

– Tessék? – Épp azzal voltam elfoglalva, hogy milyen szépen csillog a szeme, amikor mosolyog. Aztán észbe kapok. – Ja. Nem. Nem Rufusért jöttem – magyarázom. – Egy másik kutyát keresek.

– Elvesztettél még egy kutyát? – kérdi döbbenten.
– Ez nálad valami rendszeres program?

Elvörösödöm.

– Nem – mondom. – Ez nem az én kutyám. Egy... ö... barátomé – teszem hozzá. Azt már nem

említem, hogy bár Beyoncé nem az enyém, én vesztettem el.

– Milyen kutya?

– Pudli – vágom rá. – Fehér. Kicsi. Elég harcias.

– Lehet, hogy szerencséd van – felel a srác. – Behoztak egy pudlit vagy egy órája. A férfi panaszkodott, hogy feltúrta a virágágását.

– Ez csakis Beyoncé lehet!

– Erre. – Befordul a sarkon.

Követem. Egy ketrecre mutat. Mikor meglátom benne Beyoncé, majdnem felsikoltok örömben.

– Ó az!

Beyoncé rám néz, és elvicsorodik.

– Nincs épp elragadtatva, hogy láthat – jegyzi meg a srác.

– Nem értünk egészen szót egymással – magyarázom. – A barátnőmnek teszek szívességet ezzel. Anyyira örülök, hogy rátaláltam! Gyere ide, Beyoncé!

Letérdelek a ketrechez, és megpaskolom a combomat. Beyoncé elfordul tőlem, és nyalogatni kezdi a mancsát.

– Beyoncé! – hívom most már határozottabban. A füle botját se mozdítja.

– Hadd próbáljam meg! – mondja a srác. Mellém térdel, és halkán füttyent egyet. – Beyoncé! – szól. – Gyere, szépségem!

Beyoncé megfordul, és ránéz. Megcsóválja a farkát, és az ajtóhoz lépked. Kidugja az orrát, és megnyalogatja a srác ujját.

– Csak tudni kell, hogyan beszélj hozzá – magyarázza a srác.

Nem felelek, de érzem, hogy elvörösödöm. Egyrészt idegesít, hogy Beyoncé vele jó kutya módjára viselkedett, másrészt igen, egy kicsit féltékeny vagyok, amiért szépségnek nevezte a kutyát. Biztos tök hülyén hangzik, de nem bánnam, ha *engem* nevezne szépségnek.

– Gyere, Beyoncé, hazamegyünk – mondom neki. – Anyuci már hiányol.

– Van itt egy kis bökkenő – szólal meg a srác.

– Bökkenő? – nézek rá. – Miféle bökkenő?

– Hát, elvileg csak a gazdája viheti el a kutyát. Te nem vagy a gazdája.

– Ó, de hát majdnem – nyekegek. – A gazdája kábé a legjobb barátom! – Nem szoktam hazudni, és érzem, hogy az arcom, ha lehetséges, még vörösebb lesz.

– Értem – bólint. – De én ezért komoly bajba keveredhetek.

– Lécci! – nézek rá, és igyekszem szomorúnak hangzani. – Nálam van a bilétája! És nem bírom nézni, hogy be van zárva! És tudom, hogy a mamája még nem tud érte jönni. Nem vihetném el?

Beyoncéra néz.

– Nem is tudom – tétovázik. – Még csak most kezdtem itt. Nem akarok rögtön rossz benyomást kelteni.

Pontosan tudom, mit érzel, gondolom magamban. Csakhogy én Meganre fogok rossz benyomást tenni, és azt nem heverem ki egyhamar. Muszáj visszakapnom Beyoncét, még hozzá sürgősen. Alig húsz percem maradt, amíg Megan érte jön.

– Tudom, hogy ez szabályellenes – mondom, és igyekszem szomorúnak és tehetetlennek tűnni. – De szegényke úgy fél. Nem tudnál segíteni rajta? – *Meg rajtam*, gondolom, reménykedve, hogy beadja a derekát.

A srác végül felsóhajt.

– Hát jó, vigyed – bólint. – De senkinek egy szót se!

– Megígérem – mosolygok. – Nagyon köszi!

Lehajol, kinyitja Beyoncé ketrecét, és kiveszi belőle. Mikor a kezembe nyomja, Beyoncé rám néz, és morog. Nem törődöm vele.

– Még egyszer köszönöm! Nagyon sokat segítettél! – mondom köszönésképp.

Olyan gyorsan hagyom el az épületet, ahogyan csak lehetséges rohanás nélkül. Most aztán húzás haza! A biciklimen ülök, egyik kezemmel Beyoncé szorítom a hasamhoz, a másikkal kormányozok, mikor ráeszmélek, hogy megint nem kérdeztem meg a helyes srác nevét. Persze most nem érek rá ezen parázni. Vissza kell érnem, még Megan előtt.

Pár perccel hat előtt esek be a boltba. Épp csak feladtam Beyoncéra a pulcsiját, és próbálom letörölni róla a port, mikor Megan beront a boltba.

– Mi történt veled? – kiáltja.

– Á, semmi, csak meghempergett a porban – mondom tettetett könnyedséggel. – Nem nagy ügy.

– Nem nagy ügy? – mered rám Megan. – Akkor miért hívtak föl a menhelyről, hogy valaki rátalált a kutyámra, amint az utcán kóborolt?

– Hogy mi? – kérdem, és remélem, hogy épp olyan zavartnak tűnök, mint ahogy érzem magam.

Hogyan hívhatták föl Megant? Senkinek se mondtam meg, hogy Beyoncé Megané. – Biztos vagy ebben?

– Hát persze hogy biztos vagyok benne, te idióta!
– rivallja Megan, és kikapja Beyoncé-t a karomból. – Rögtön idejöttem, hogy kiderítsem, miről van szó.

– Lehet, hogy valami tévedés történt – vetem föl.
– Amint látod, Beyoncé itt van.

– Hát amikor felhívtak, nem volt itt! – csattan fel Megan. – Fogalmam sincs, hogy szerezted vissza, de az biztos, hogy elvesztetted!

– Kutya baja – védekezem. – Egy kicsit koszos lett, de jól van.

– Nem számít! A lényeg, hogy elvesztetted! Mégis milyen kutyamegőrző ez?

– Megan, hidd el, sajnálom.

– Sajnálhatod is! – sziszeg. – És még jobban fogod sajnálni, mikor minden ismerősömet figyelmeztetem, nehogy idehozza a kutyáját. És nehogy azt hidd, hogy fizetek a mai napért!

– Nem – hebegek. – Ez csak természetes. – Mérge vagyok, és lenne még hozzá egy-két szavam, de nincs mit tenni. Igaza van. Nem lett volna szabad

magára hagynom Beyoncét. Kész szerencse, hogy rátaláltam.

– Nekem is lehetett volna több eszem, mint hogy rád bízam! – Még egyszer, utoljára, végigmér, aztán kiviharzik.

Lehunyam a szemem, és felsóhajtok. Hogyan tudhatta meg, hogy Beyoncé eltűnt? Sajnos, az egyetlen logikus válasz az, amire még gondolni se akarok: a helyes srác hívta föl. De hát miért? És honnan tudta meg, hogy Beyoncé Megané? Nem t'om. De igazából nem is számít. A baj már megtörtént. Megan nyilván beváltja majd a fenyegetését, és mindenkinek elmondja, hogy felsültem. És mégis ki akarná olyan helyre beadni a kutyáját, ahol elveszítik? Úgy tűnik, sikerült a legelső nap romba döntenem az üzletet.

Legalább Anyu nem volt szemtanúja a történeteknek. Ez az egyetlen vigaszom.

Ahogy hazafelé sétálok Rufusszal (alig pár utcányira lakunk az üzlettől), végigfuttatom fejben a nap eseményeit. Megannek igaza van: komplett idióta vagyok. És ezt most mindenki meg fogja tudni.

És minderről az a srác tehet. Mekkora egy kreten! *Minek kellett fölhívnia Megant?* – merengek. Nem

bízott bennem? Azt hitte, el akarom lopni Beyoncé-t, vagy mi? És mégis honnan tudta, hogy a kutya Megané? Nyilván teljesen felelőtlennek néz. És most még nagyobb lúzernek érzem magam, amiért helyesnek gondoltam. Hála neki, a tökéletes nyaram romokban hever.

NEGYEDIK FEJEZET

Minél többet töprengek rajta, annál ingerültebb leszek. Oké, Beyoncé az én felelősségem volt, és mert nem vigyáztam rá eléggé, elrohant. De amikor rátaláltam, kutyája baja se volt. Egy kisebb baki volt az egész. De a jelek szerint a menhelyes srác úgy döntött, büntetést érdemlek. Mi másért hívta volna föl Megant, mikor tudta, hogy Beyoncé nálam van?

Mekkora egy kreténfej! A *kreténfej* egy Shan-szó. Így hívja Apu Shan furcsa szóalkotásait. Shan nagyon profi ebben, és néha abszolút találó szavakkal rukkol elő.

Úgy döntöttem, hogy mostantól gondolatban Kreténfejnek fogom hívni a srácot. Na nem mint-

ha gyakran gondolnék rá vagy nagy, barna szemére, vagy ahogy a haja az arcába hullik. Jól van, oké, szóval tényleg gondolkodom ilyesmire, néha-néha. És ettől még jobban bekattanok. Egy kreténfejnek nem lenne szabad helyesnek lennie, az embernek meg nem lenne szabad arról ábrándoznia, milyen szépnek és puhának tűnik a szóban forgó kreténfej szája. Itt most mégis ez a helyzet áll fenn.

De ez nem változtat azon, hogy tönkretette az életem, szóval a „Vajon milyen lenne megcsókolni?” kérdés vele kapcsolatban totál tabu. Na nem mintha én már konkrétan, szóval... vágod... csókolóztam volna. Most nem a szülőkkel meg más rokonokkal való puszilkodásról beszélek. Azt mindenki csinálta. Én az *igazi* csókról beszélek. Fiúkkal. Még sosem csókolóztam fiúval. De már foglalkoztam a gondolattal. És most meg az a gondolat foglalkoztat, hogy Kreténfejjel tegyem meg. Szívás, hogy mindkét találkozáskor tiszta gyépésen viselkedtem. Nem csoda, hogy nem tetszem neki. Uff...

Ez a baj a fiúkkal: akármilyen idegesítőek is, az ember lánya mégis elképzeli, milyen lenne csókolózni velük. Ez egyike a Világegyetem Nagy Rejtélyeinek,

ahogy Shan a megmagyarázhatatlan dolgokat nevezi. Nem mintha a fiúk annyira rejtélyesek lennének. Mármint, mégis mi megfejténivaló lehet az olyan emberekben, akik idejük legjavát videojátékkal töltik, és ötéves módjára viselkednek? A rejtélyes a dologban az, hogy ennek ellenére is vonzódunk hozzájuk.

Mivel a Kreténfejjel való csókolózásnak még a gondolata is abszurd, elhatározom, hogy nem gondolok rá többet. Ami sajnós nem megy olyan könnyen. Úgyhogy új stratégiához folyamodom: magam elé képzelem Megan arcát, valahányszor azon kapom magam, hogy Kreténfejre gondolok. Felidézem, amint közli velem, mekkora idióta vagyok, és odaképzem Kreténfejet a háta mögé, amint hangoosan röhög rajtam. Ez már hatásosabb, csakhogy most már nem csak Kreténfejre, de Meganre is mérges vagyok.

Mérgemet a vacsoránál aztán ki is töltöm a borsószemeken. Amúgy se vagyok oda a borsóért, úgyhogy nem esik nehezemre Megannek és Kreténfejnek gondolnom őket, mikor beléjük döföm a vilámat. Ami azt illeti, ez egész jó stresszlevezetőnek bizonyul.

– Hallom, nagyszerűen sikerült az első munkanapod – mondja Apu, miközben épp lenyelem a Kreténfej és Megan borsókat, és a számát törölgetem.

– Ja – bólintok. – Fantasztikus volt.

Apu teljesen figyelmen kívül hagyja a hangomban megbújó szarkazmust. Ez Apu egyik legjobb tulajdonsága: feltételezi, hogy mindig minden flot-tul zajlik. Tudván, hogy kártérítések kivizsgálásával foglalkozik, az ember ennek az ellenkezőjét feltételezné. Úgy értem, egész álló nap leégett házakkal, széttrancsírozott kocsikkal és ellopott tulajdonokkal foglalkozik. Az ember azt várná, hogy velejéig cinikus, nem? És nem. Ami azt illeti, én személy szerint nem ismerek nála optimistább embert.

– Remekül bánik a kutyákkal – büszkélkedik Anyu.
– Akárkivel beszéltem, mindenki csak dicsérte.

Nem közlöm Anyuval, hogy ez csakis azért van, mert Megannel nem találkozott. Nem lenne értelme lerombolni a kutyaőrzői képességemről alkotott szép képet. Jó, oké, lehet, hogy nem a legbecsületesebb dolog elhallgatni előle a történeteket, de ha elmondom neki, csak aggodalmaskodni kezd, és most nem azért, de attól jobb lesz bárkinek is? Hát nem hinném.

Úgyhogy inkább témát váltok. Elkezdem Aput a csillagokról beszéltetni. Már mint a csillagászatról. Apu nagyon otthon van a csillagokban, meg bolygókban, meg ilyesmikben, és már kiskorom óta tanítgat a különböző alakzatokra. Jó, tudom, elég strébereesen hangzik, de nem érdekel. Szerintem tök izgik a csillagok. És most, hogy Apu figyelmét eltereltem, legalább nem téma már a napom.

– Jaj, de jó, hogy mondd! – mosolyog Apu. – Ha tiszta esténk lesz ma, elvileg megláthatjuk a Vulpeculát, a Kis Rókat. Tudtad, hogy a Vulpecula magába foglalja a Súlyzó-ködöt, ami a teleszkóppal legkönnyebben megfigyelhető planetáris köd?

A Vulpecula, gondolom. Ott kéne élnem. Hagyom, Apu hadd beszéljen még egy ideig, aztán engedélyt kérek, és felmegyek a szobámba aggódni még egy kicsit. Nem elég, hogy mérges vagyok Meganre és Kreténfejre, de még parázok is, hogy Megan tényleg mindenkinek elmondja, hogy elvesztettem Beyoncét. A szüleinek tuti elmondja, és mivel ők jóban vannak az én szüleimmel, a titok nyilván nem sokáig marad titok.

De legfőképp nem is Anyuék miatt aggódom, hanem mindenki más miatt. Mi van, ha Megannek

tényleg sikerül rávennie a többi kuncsaftot, hogy ne adják be a kutyájukat a napközibe? Fuccsba menne az egész projekt. És senki nem ért olyan jól mások lejáratásához, mint Megan. Egyszer hatodikban Rachel Monkowitz le merte csúnyázni Megan szoknyáját. Megan bosszúból elterjesztette Rachelről, hogy zsepivel tömködi ki a melltartóját. Utána Rachelt két évig mindenki tömőgépként emlegette.

Most, hogy eszembe jut, újra dühbe gurulok. Miért kell Megannek ilyen rosszindulatúnak lennie? Megvan mindene, amire csak vágyhat. Az ő apjáié a legnagyobb ügyvédi iroda a városban. Van egy gyönyörű házuk. Megan sose fogy ki az új ruhákból. Népszerű. Minden óhaja teljesül. És mindezek ellenére rosszindulatú.

A filmekben rendszerint kiderül az ilyen lányról, hogy valójában félreértett személyiség, aki csak egy igaz barátira vágyik. Hát, Megan nem ilyen. Ő a velejéig gonosz, mint egy tömör csokinyuszi, ami gonoszságból áll össze.

Végül olvasással próbálom elúzni a rosszkedvet. Épp Jane Austen egyik regényét, a *Büszkeség*

és *balítéletet* olvasom, amit a fantasztikus Keira Knightley-s filmen felbuzdulva vettem kézbe. Keira Elizabeth Bennetet játssza, aki beleszeret a titokzatos Mr. Darcyba. Eleinte az őrületbe kergetik egymást, mert folyton vitatkoznak, de aztán ráébrednek, hogy szerelmesek egymásba, és még csak akkor válik igazán izgalmassá a történet. Ha még nem olvastad vagy láttad, csupán az egyik létező legnagyobb szerelmi történetről maradtál le.

Szóval olvasok egy ideig, és tényleg kezdek is megfeledkezni Kreténfejről meg Meganról. Hogy mikre képes egy jó könyv! Mire lefekszem, már sokkal jobban érzem magam.

Másnap reggel az első, amit meglátok, Rufus nagy feje. Rufus az ágyam mellett ül, és várja, hogy felébredjek. Ahogy a fülét vakargatom, az az első gondolatom, hogy kutyákkal töltöm majd a napom. Aztán eszembe jut a Beyoncé-incidens.

Mintha legalábbis egy vödör hideg vizet öntöttek volna a nyakamba. Felülök az ágyon, és Rufus szemébe nézek. Farkát ide-oda legyezi a földön, és füle bizakodva mered az égnek.

– Jól van, na – ásítok. – Felkelek.

Rufus örömeiben felugrik, és lerohan reggelizni, én meg nagyot nyújtózom, és igyekszem pozitívan állni a napom elé. Fél óra múlva átsétálok Rufusszal a Tuti Tappancsba. Anyu már ott van, előkészíti a terepet.

– Úgy tűnik, öt kutyád lesz ma – mondja Anyu, miközben kiengedem Rufust a kertbe. – Három visszatérő és két új.

– Ismerem őket?

– Hát, itt lesz Pitagorasz, Emmy és Borz kilencre – nézi Anyu a noteszét. – A két új pedig pár perc múlva érkezik. Őket nem ismerjük. Az előbb betelefonált egy férfi, és azt mondta, jókat hallott rólunk.

Anyu nem említi Beyoncét, úgyhogy kezdek megkönnyebbülni. Ezek szerint Megan még nem telefonált be reklamálni. Egyelőre. Hosszú még a nap. Az új kuncaft hallatán egészen jókedvre derülök.

Néhány perc múlva meg is érkeznek a szóban forgó kutyusok. Mindketten csivavák, egyikük barna, a másik fekete. A gazdijukat még életemben nem látam.

– Jó reggelt! – köszönök. – Isten hozta a Tuti Tapancsnál! – Leguggolok, hogy a kutyusokat is üdvözöljem, de ők gyanakvó pillantásokat vetnek felém, és nem mozdulnak a gazdijuk mellől.

– Ne törődj velük! – szólal meg a férfi. – Mindig ilyenek az idegenekkel.

Kinyújtom a kezemet, és a barna csivava megszaglássza.

– Ó Frida – mutatja be a gazdája. – A társa meg Diego. Én pedig Salvador Sanchez vagyok, a szerencsés gondviselőjük.

– Mit mondjak, Frida, nagyon csinos vagy! – búgom.

Frida hirtelen hegyezni kezdi a fülét, és megcsóválja a farkát.

– Ó, látom, tudod, hogyan nyerd meg! – mosolyog Mr. Sanchez. – Frida nagyon hiú. Mindketten azok.

– Örömmel látjuk őket nálunk – biztosítom Mr. Sanchez. – Jól kijönnek más kutyákkal?

– Köztünk legyen szólva, borzasztó részrehajlók – suttogja Mr. Sanchez, mintha legalábbis félne, hogy a kutyák meghallják, és megsértődnek. – Meg vannak róla győződve, hogy a csivava a lehető

legnagyszerűbb kutya. De a lelkükre kötöttem, hogy a kedvedért kifogástalanul viselkedjenek.

– Biztosan mindenki odáig lesz értük – mondom, és átveszem a pórázukat. – Hányra jön értük?

– Délután négy felé. Történelmet tanítok az egyetemen, és sajnos ma épp lesz egy hosszú konferenciánk. Magammal vinném a kis drágákat, de attól tartok, türelmük e téren fogyatékos. Ha nem ők a társalgás témája, lehetetlen lekötni a figyelmüket.

Felnevetek.

– Igyekszem majd a lehető legtöbb figyelmet szentelni nekik.

– Efelől semmi kétségem – bólint Mr. Sanchez. – Barátom, Albert Wexman, nagyon melegen ajánlott téged.

Szóval tőle hallott rólunk! Gondolatban feljegyzem magamnak, hogy köszönetet mondjak majd Mr. Wexmannek, mikor behozza Pitagoraszt.

Mr. Sanchez távozik, én meg kiengedem Fridát és Diegót a kertbe Rufushoz. Mikor Rufus eléjük rohan, ők csak állnak egymás mellett, és óvakodva szaglászhatnak. Végül sarkon fordulnak, és elrohannak.

Rufus elnézi őket egy darabig, aztán leveti magát a fűbe, és rágcsálni kezd egy teniszlabdát.

A másik három kutyus is hamar befut, és kilenc-re mindenki a kertben futkározik. Örömmel látom, hogy Frida és Diego farkcsóválva köszöntik Pitagoraszt, mint akik örülnek az ismerősnek. Eleinte Borzot és Emmyt nem méltatják figyelemre, de nem sokkal később már az egész társaság boldogan játszik együtt.

Az órák múltával egyre nyugodtabb leszek. Valahányszor megcsörrent a telefon, biztosra vettem, hogy Megan vagy az anyukája az, hogy beszámoljon Anyunak a Sajnálatos Eseményről. De mikor délig nem hívtak, úgy döntök, az ügy a múlté. Talán még jobb is így: legalább nem kell többet Beyoncéra vigyáznom. Tiszta haszon!

A kutyusokat aztán idővel hazaviszik a gazdijaik, és én gratulálok magamnak a sikeres második napomhoz. Másnapra mindegyiküket visszavárjuk, és pluszban még két új kuncsaftot.

Aznap vacsoránál nem gondolom semmi másnak a tényéromon lévő répát, csak répának. Apu kérésére izgatott beszámolóba kezdek a napomról,

és mikor Anyu örömét fejezi ki, amiért ilyen sikeresnek tűnik a vállalkozás, azon kapom magam, hogy vigyorgok. *Talán, gondolom, mégiscsak szép lesz ez a nyár.*

Aztán Apu beveti a bombát.

– Majd elfelejtettem! – kap a fejéhez, amint épp másodszorra veszek a sült csirkéből. – Feliratkoztam a Családi Csődületre! Most hétvégén lesz a klubban.

– Komolyan mondd? – kérdem, remélve, hogy viccel.

– Miért? – ámul Apu. – Hiszen te odavagy érte!

Hadd álljak meg egy pillanatra, és jelentsem ki, hogy *nem* vagyok oda a Családi Csődületért! Jó, oké, lehet, hogy hatéves koromban tényleg lelkesedtem érte, de az még azelőtt volt, hogy rájöttem, milyen totál égő.

A Családi Csődület évente megrendezett esemény a Country Klubban, ahova a szüleim is tartoznak. Ne értsetek félre! Mikor azt mondom, Country Klub, nem valami sznob és exkluzív klubra gondolok, amihez csak dúsgazdagok tartozhatnak. A Tölgyfa Klub egyébként szép hely, de nem arról szól, hogy

az emberek fehér kalapban feszítenek, és teát szűr-
csölnek. Inkább egyfajta társaskör. Van medencéje,
golfpályája meg tenispályája, és még egy tavacská-
ja is, ahol csónakázni lehet. A városban legtöbben a
klub tagjai.

Na de vissza a Családi Csődülethez. Az egész arról
szól, hogy családok versengenek különböző játékok-
ban, úgymint patkóvetés, tollaslabda, háromlábú fu-
tóverseny meg ilyenek.

A fő esemény egy softball mérkőzés. A rendezvény
célja, hogy az emberek jobban megismerjék a szom-
szédjaikat, és a családok jobban összehangolódjanak,
de a helyzet az, hogy az egész borzasztó megalázó,
főleg ha az ember gyerek.

– Muszáj elmennünk? – kérdem.

– Igen, muszáj – zárja le a témát Apu. – Poén
lesz.

*Ja, neked poén lesz, gondolom, de nem szólok sem-
mit, mert Apu olyan lelkesnek tűnik. Úgyhogy in-
kább rágicsálni kezdem a csirkecombomat. Egyéb-
ként szívesen járok a klubba, de csak Shannel, a
medence miatt. Ettől eltekintve nem vagyok érte
különösebben oda. És ennek az egyik fő oka, hogy*

a klub Megan törzshelye. Ő és a barátnői nap mint nap ott lézengenek a medencénél, miközben kólát szürcsölgetnek, pletykapartit tartanak, és igyekeznek magukra vonni az életmentő srácok figyelmét. Nem emlékszem, hogy bármelyiküket is láttam volna konkrétan úszni.

De úgy tűnik, Apu totál beleélte magát a dologba. És mivel ő annyi időt szán arra, hogy olyan mozi-filmekre kísérgessen engem, amiket magától sosem nézne meg, és hogy fociedzésre meg meccsekre fuvarozzon, egy Családi Csődületet igazán kibírhatok a kedvéért.

Végül is, gondolom, annyira csak nem lehet rémes!

Semmi sem fogható az első csókhhoz...

Hogy lehet Barkley, ez az édes
springer spániel egy olyan
arrogáns srácé, mint Jack,
aki kiröhög, valahányszor
a Tuti Tappancsba járó
valamelyik kutyánk végigrángat
a sárban (szó szerint!)?

Ja, és ráadásul

Megan–Megasznobbal jár!

Nem értem, ez miért zavar...

Engem ugyan nem érdekel Jack,
akármilyen gyönyörű is a mosolya,
és akármilyen jól bánik is
a kutyákkal... Sóhaj.

Hogy lehet, hogy a kutyákról
olyan sokat tudok, a szerelemről
meg olyan keveset?

Tizenkét éves kortól ajánljuk!

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 106 0

9 789632 451060

Könyvmolyképző Kiadó